

cao và bề ngang Hầu hết đều không cao. Hầu hết đều to ngang. Và dường như họ chỉ ăn toàn thịt, toàn mỡ nên người nào cũng béo như cái chum. Và dường như họ trừ hao còn béo thêm nữa nên người nào cũng may áo rộng thêm hai, ba cỡ...

Nghĩ vậy Văn Bình mỉm cười.

Gã béo cũng cười theo. Hắn lắc bàn tay chàng thật mạnh rồi hỏi :

— Ông nghĩ đến ngày vui ở Mạc tư khoa phải không?

Văn Bình đáp :

— Vâng, vui lắm. Chỉ tiếc là tôi lưu lại có 24 tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

— Ông là người Mỹ mà có óc trao lộng ghê. Chắc ông giận họ lắm !

— Ô, ông cũng biết tin tôi bị chính phủ Liên xô làm khó dễ ư ?

— Biết rất rõ Cái gì chúng tôi chẳng biết. Chúng tôi thành thật khen ngợi ông. Trong thời gian ở đây ông sẽ thấy một sự đổi xử hoàn toàn khác. Ông sẽ thấy chính quyền dân chủ nhân dân Anbani hoàn toàn khác bọn xét lại sô viết.

Phi đạo đã bắt đầu vắng. Sau khi đoàn công-voa Mercedes biến dạng, đám đông nghênh tiếp cũng giải tán. Hàng trăm người với đủ nhạc khí cồng kèn, với bọn thiếu nhi quàng khăn đỏ, hai tay nặng trĩu vòng hoa, đã biến dầu mắt như có phép quý thuật.

Văn Bình cũng không nhìn thấy Velana và Khórút đầu cả. Gã béo vỗ vai chàng :

— Mời ông ra xe.

Giờ đây chàng mới có thời giờ quan sát hắn. Mặt mũi hắn không đến nỗi hăm tãi mặc dầu chỉ nhìn phớt qua ai cũng biết hắn là cơm thối thiệt. Hắn đã lấy cái mũ dạ cầm tay, nhưng cái lối bề vánh mũ hơi cong của hắn chứng tỏ hắn là mặt vụ viên chuyên nghiệp. Mắt hắn hơi nhỏ, bất lợi khi nhìn xa, nhưng bù lại hắn có lỗ mũi lớn quá khổ, có thể đánh hơi mùi vị trong đường kính trăm thước. Tai hắn vênh lên như tai chó bet-giê và cũng dài, cũng nhọn như thè. Dĩ nhiên hắn phải là người thính tai.

Chàng chỉ hơi phân nản cái miệng. Miệng đã nhỏ lại luôn luôn mím chặt, làn môi vừa mỏng lét vừa thâm sì. Mỏng môi là hạng người ăn gian nói dối. Mùi bạc hà từ răng hắn xông ra làm Văn Bình cười thầm. Ngậm kẹo bạc hà để đi đón khách ngoại quốc, hắn đã tỏ ra thận trọng và lịch sự hết mực. Hắn đã cứu chàng khỏi chết ngạt.

Hắn không tự giới thiệu, Văn Bình cũng không muốn hỏi tên hắn làm gì. Vì hỏi vô ích. Nếu bị hỏi dồn hắn sẽ khai tên lão. Và biết đâu hắn lại thắc mắc về tinh tở mô của chàng. Hoạt động ở sau bức màn sắt phải biết kèm hăm tính tở mô. . .

Hắn bước về phía một chiếc xe hơi sơn đen

dầu bên ngoài phi đạo. Anbani là đồng minh ruột thịt của Trung cộng có khác, xe hơi cũng từ Bắc kinh gửi sang, mặc dầu Âu châu là lò sản xuất hàng triệu xe hơi hàng năm.

Nhìn qua Văn Bình biết là xe Fan Hoan. Nghĩa à Phụng hoàng Tèn là phụng hoàng mà nó chẳng có mây may đức tính của chim phụng hoàng, nghĩa là hình thù đẹp đẽ và tốc lực phi thường. Về mã ngoài, nó chỉ là sự cộp nhặt què kệch và vụng về của chiếc Mercedes 15 năm trước, kiếng chắn gió vuông vức, phẳng lì không cong tròn như các kiểu xe thời thượng, cẳng nó lại cao lêu nghêu, còn cao hơn cả xe Rolls nữa. Văn Bình chưa được ngồi trên xe Fan Hoan vì mỗi năm kỹ nghệ Hoa lục chỉ sản xuất được vắn vắn 500 chiếc tại nhà máy Thượng hải cũng như 50 chiếc Hongshì sang trọng sản xuất tại Mãn châu hàng năm, và chỉ dành riêng cho các quan to.

Nệm xe được bọc bằng vải kaki àng khiến bộ mã của nó đã ám đạm càng ám đạm thêm. Gã béo mới đặt dit, nệm xe đã lún xuống. Ông nhún và lớp x có vẻ không đủ sức để chịu đựng khối thịt nặng nề của hắn. Hắn choán gần phân nửa băng sau, Văn Bình đành nép một bên.

Thịêng hẳn bỏ bỏ :

-- Ông đã có dịp đi xe Fan Hoan chưa ?
Tốt vào đề. Tốc lực của nó có thể tới 150 cây số-

giờ.

Văn Bình gật gù :

-- Chưa. Đây là lần thứ nhất. Thật là hân hạnh cho tôi. Máy nó nổ êm ghê !

Gã béo híp mắt :

-- Tôi sẽ dành riêng cho ông một chiếc Fan Hoan để đi thăm danh lam thắng cảnh trong thành phố. Ông mới đến Tirana lần thứ nhất chứ ?

-- Vâng, lần thứ nhất.

--Ồ, chắc ông sẽ mất nhiều thời giờ cho các danh lam thắng cảnh. Ông đừng ngại chúng tôi có bồn phạn sẵn sóc ông được chu đáo.

Văn Bình lên tiếng cảm ơn. Chàng đã biết thế nào là «bồn phạn sẵn sóc» của mật vụ Sigurimi.

Xe đã chạy ra khỏi phi trường.

Gã béo nói đúng thật ! Fan Hoan là xe hơi «tốt đáo đề». Chưa ra khỏi phi trường tài xế đã xả hết tốc độ. Chàng liếc nhìn đồng hồ tốc độ : 130 cây số. Đối với xe hơi tây phương thì trên xa lộ chạy 130 là thường. Nhiều lần Văn Bình đã chạy trên 200. Nhưng đối với chiếc Fan Hoan thì 130 cây số giờ đã là một thành tích ghê gớm, vì bốn bánh nó chồm lên, lạng sang trái, sang phải, vỏ xe kêu ầm ầm như bị xút hết đinh ốc và long hết mối hàn. Văn Bình phải nắm lấy cái tay cầm trên cửa để khỏi bị lúc lắc.

Có lẽ muộn khoe khoang kỹ thuật ráp xe hơi

của đồng minh Trung hoa nên tài xế đã không ngần ngại đua với tử thần. Nhưng nghĩ kỹ thì con đường từ trường bay về trung tâm thành phố, tuy không tốt lắm, cũng có thể chạy trên 200 cây-số giờ một cách dễ dàng.

Vì lẽ chiếc Fan Hoan gần như là chiếc xe duy nhất. Chốc chốc mới có một chiếc xe chạy ngược chiều. Không một chiếc nào bóp kèn diếc tai sau lưng, cũng không một chiếc nào vù vù qua mặt. Bỗng dưng Văn Bình nảy ra ý muốn ở lại Tirana. Chàng vốn thích lái xe nhanh, thật nhanh nhưng chưa có dịp. Trên thị trường xe đua quốc tế đã có những chiếc chạy được 300 cây số-giờ trở lên. Mỗi khi cơn ghiền tốc độ nổi dậy trong lòng, Văn Bình đành phải dẫn xuống vì đường xá ở Á châu, và ngay cả ở Mỹ châu cũng không cho phép phóng đến 300. Năm thì mười họa Văn Bình mới được điếm phúc nhin cây kim đỏ vượt qua con số 300. Những lần ấy là ở Âu châu, trên những đoạn đường ngắn dành cho cua-rơ xe hơi, hoặc là xa lộ riêng do các công ty xe hơi thiết trí để thí nghiệm thần mã cơ khí.

Được ở Tirana, chàng sẽ tha hồ chơi xe. Nếu cần, chàng sẽ yêu cầu nhà cầm quyền cấm lưu thông trên vài ba trăm cây số để cho chàng trở tài.

Gã béo hét vào tai chàng :

— Núi Dajti đấy, ông thấy không ?

Văn Bình bừng tỉnh mộng. Qua những cánh đồng và nhà máy dọc hai bên xa lộ, xe bắt đầu chạy vào ngoại ô thủ đô Tirana. Thành phố Tirana nằm phía trước rặng núi Dajti tuyệt đẹp.

Tài xế đã lái vào thành phố. Cũng như khi ở xa lộ, tài xế không phải bóp kèn. Tuy nhiên, hẳn cũng giảm tốc độ. Văn Bình dăm ra thương hại và khâm phục giới tài xế Sài gòn. Trời nóng như thiêu như đốt, từ sáng đến trưa ngồi sau vô-lăng, chưa được ăn cơm, chưa được uống nước, bụi đường bay tối mù, mùi ét-xăng từ hàng ngàn ống sập-măng xông ra nghẹt mũi, nhức đầu, mà còn phải bóp kèn lia lịa, càng bóp lại càng thấy xe hai bánh hiện ra lúc nhúc, càng thấy thiên hạ phớt tình, không thèm nghe... Tài xế Tirana cũng như của các thủ đô cộng sản sẽ thất nghiệp nếu bị đưa qua Sài gòn làm nghề... tài xế. Nếu không thất nghiệp thì họ sẽ vào khám Chí hòa về tội gây tai nạn lưu thông...

Xe lướt qua tòa nhà Quốc hội. Sau cùng đến một đại lộ rộng thênh thang Cuối đại lộ là công trường Scanderbeg. Cũng như quảng trường Ba Đình ở Hà nội, đây là một trục lưu thông bất ngắt được dùng làm địa điểm mét-tinh hoan hô và dã đảo. Văn Bình nhận thấy các thủ đô cộng sản có nhiều nét giống nhau. Thủ đô nào cũng có một

quảng trường mệnh mông ở trung tâm, đủ rộng để chứa hàng nửa triệu người. Và ở quảng trường này chắc chắn phải có một bức tượng đại lãnh tụ.

Sừng sững trước mắt Văn Bình là bức tượng đặt trên bệ cẩm thạch đồ sộ của Sít ta Lin. Nhà độc tài sô viết án ngữ một khoảnh đất lớn của quảng trường. Trong khi mọi bức tượng và chân dung của họ Sít bị tháo gỡ tại Liên sô thì chính phủ Anbani lại tiếp tục tôn sùng.

Văn Bình có thể không nhìn thấy tượng Sít ta Lin, nhưng không thể không nhìn thấy chân dung Enver Hoxha, lãnh tụ «vĩ đại» của cộng hòa dân chủ nhân dân Anbani. Hàng chục bức hình của Hoxha được đặt hoặc treo chêm chệ trên khắp quảng trường. Ở đâu cũng có, trước mặt, sau lưng, bên phải, bên trái Văn Bình nhìn phía nào, quay mặt ra phía nào cũng thấy, và có cảm tưởng là Hoxha đang giương cặp mắt thao láo theo dõi mọi phản ứng của chàng.

Trước ngày lên đường Văn Bình đã đọc kỹ lý lịch của Hoxha. Từ năm 1946, Hoxha là đại lãnh tụ của Anbani. Dưới quyền Hoxha, mật vụ địa phương đã trở thành một cơ quan vô cùng hữu hiệu. Nhân viên gián điệp tây phương sợ mật vụ Hoa lục chừng nào thì cũng sợ mật vụ Anbani chừng nấy. Chàng lăm lăm một mình :

— Vậy mà mình đến tận nơi !

Ngồi bên, gã béo cựa mình làm chiếc Fan Hoan rung chuyển dữ dội :

— Phải, đến nơi rồi.

Ý hẳn muốn nói đến khách sạn Dajti. Khách sạn này do người Ý xây cất được coi là một kỳ quan ở Tirana, vì ở đó cái gì cũng lớn nhất, đắt nhất và sang nhất. Chỉ có ngoại kiều, và phải là ngoại kiều tư bản mới dám léo hánh tới đó vì tiền phòng cũng như tiền ăn uống đắt ngoài sức tưởng tượng của dân chúng trong xứ.

Tòa nhà đã rộng lớn, khách trọ lại ít — vì được dành cho yếu nhân — nên đứng ngoài trông vào nó càng rộng lớn thêm, như thể không có người ở.

Chiếc Fan Hoan dậu xẹt trước lỗ quán. Văn Bình mừng khắp khởi khi thấy đoàn xe Mercedes dài ngoẵng. Phái đoàn bác học Trung hoa vừa xuống. Họ ngụ tại đây làm công tác của chàng trở nên dễ dàng. Tuy nhiên, chàng quan tâm đến công tác thì ít (vì đâu phải là công tác của chàng) mà là quan tâm đến Chu-Ling thì nhiều. Nụ cười, luồng mắt chan hòa ý nghĩa của nàng đã báo chàng biết là nàng có thiện cảm với chàng. Từ thiện cảm đến yêu đương chỉ là một quãng đường ngắn.

Gã béo lạch bạch xuống xe. Một thanh niên tầm thước đợi sẵn ngoài cửa khách sạn chạy lại. Hẳn nói nhỏ vào tai gã béo.

Gã béo quay lại Văn Bình :

— Như ông đã rõ, tôi là cộng sự viên của đồng chí thứ trưởng bộ Ngoại thương Mélé. Ngày mai, đồng chí thứ trưởng sẽ tiếp ông. Nhân tiện giới thiệu với ông một cộng sự viên của tôi.

Cộng sự viên, cộng sự viên... ở đâu cũng thấy toàn là cộng sự viên, tại sao hẳn không nói quách rằng cả Mélé, lẫn hẳn và tên cộng sự của hẳn đều ăn lương của mật vụ thần kinh quý khố Sigurimi ?

Gã thanh niên cúi đầu chào Văn Bình. Chào xong hẳn mới rón rén chìa tay ra bắt. Trông hẳn, ai cũng tưởng hẳn là con người khiêm tốn và hiền hậu nhất thế giới. Nhưng Văn Bình không thể tưởng lầm như vậy được. Trông mắt hẳn, cử chỉ nhún nhờng giả tạo của hẳn đã tiết lộ cho chàng biết hẳn là nhân viên an ninh giàu kinh nghiệm, còn giàu kinh nghiệm gấp hai gã KGB theo chàng như hình với bóng ở Mạc tư khoa.

Gã thanh niên nói bằng tiếng Anh giả cày :

— Tôi có nhiệm vụ giúp đỡ ông về mọi mặt. Ông cần gì, xin cứ cho tôi biết, tôi sẽ làm ông vừa lòng ngay.

Văn Bình định xô « anh có em gái nào kháu khỉnh ông, tôi cần cái khoản ấy lắm », nhưng lại lên tiếng cảm ơn. Vì nếu chàng với vĩnh, hẳn sẽ tìm cách thỏa mãn. Có thể hẳn dẫn em gái của hẳn đến phòng chàng thật, nhưng cô ấy cũng lại là nhân viên mật vụ. Biết đâu hẳn chẳng giới thiệu một cô gái

lầu xanh, mà giới làm tiền ở Tirana lại khét tiếng về bệnh hoa liễu... Tham ăn đê rồi phải uống trụ sinh hàng kí, phải vào đường đường của Sở ở Sài Gòn để điều trị thì nguy. Các nữ nhân viên Biệt vụ, trong số có Thu Thu, Nguyễn Hương, Quỳnh Loan sẵn sàng tha tội trắng hoa cho chàng, nhưng chắc sẽ không bao giờ sẵn sàng đón tiếp một đại tá Z 28 mắc bệnh... tình, căn bệnh ghê tởm nhất đối với giai nhân thượng lưu.

Gã béo đã lúi đầu mất. Té ra hẳn chỉ có trách nhiệm hộ tống chàng từ sân bay về đến lữ quán. Từ phút này trở đi là trách nhiệm của gã thanh niên tâm tấu.

Hẳn trạc độ 25, 26, cái tuổi không già cũng không trẻ. Đối với các hoạt động thương trường hoặc kỹ nghệ thì 25 tuổi là còn non, song trong ngành điệp báo thì đó là tuổi lớn. Phần lớn nhân viên gián điệp đều chết hoặc giải nghệ trước khi quá 30.

Thân thể và diện mạo hẳn không có nét nào đặc biệt. Văn Bình không thể đặt tên cho hẳn là gã béo hoặc gã gày. Mọi bộ phận trên người hẳn đều thuộc cỡ trung bình, không cao không thấp, không lớn không nhỏ, không dài không ngắn, không nặng cũng không nhẹ. Hẳn có bộ mã tầm thường cũng như hàng ngàn, hàng vạn nhân viên an ninh lão luyện khác trên thế giới. Chính sự tầm thường ấy